

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobkyně: **K. G.**
zastoupená advokátem Mgr. Reném Gemmelem
sídlem Poštovní 39/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2024 č. j. MSK 107898/2024, ve věci
přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou krajskému soudu dne 22. 8. 2024 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2024 č. j. MSK 107898/2024, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Třince (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 6. 2024, č. j. MMT/49873/2024/DO/ST, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což jí byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně v žalobě vymezila tyto žalobní body:

- 1) Podle žalobkyně nebyla splněna ani jedna z podmínek naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, jimiž podle žalobkyně jsou: zákonné podmínky, za nichž je řidič povinen podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, dále poučení policejního orgánu o povinnosti podrobit se uvedenému, včetně konkrétních skutkových důvodů a jejich podřazení pod konkrétní zákonné ustanovení a dále také poučení policejního orgánu o následcích odepření výzvy s výslovným uvedením sankce, včetně zákonného ustanovení, z něhož sankce plyne. Žalovaný stejně jako správní orgán I. stupně dovedl povinnost žalobkyně podrobit se lékařskému vyšetření z toho, že u žalobkyně byly provedeny tři po sobě jdoucí dechové zkoušky, které se výsledkem lišily o více než 10 %. Tato úvaha je dle žalobkyně lichá jak po stránce skutkové, tak po stránce právní. Dle žalobkyně není pravdou, že by se podrobila třem po sobě jdoucím dechovým zkouškám, byť měla za to, že se tak stalo, jelikož nevěděla, že po druhé dechové zkoušce došlo k vypnutí a opětovnému zapnutí analyzátoru. Ve správní řízení vyšlo najevo, že byly provedeny dvě po sobě jdoucí dechové zkoušky, a to první v čase 13:39:54 s výsledkem 0,77 promile a druhá v čase 13:45:19 s výsledkem 0,68 promile. Kolonka třetí dechové zkoušky je na tiskovém výstupu prázdná. Pak došlo k vypnutí dechového analyzátoru a k jeho opětovnému zapnutí a provedení nové dechové zkoušky v čase 13:51:13 s výsledkem 0,56 promile. Dle výpovědi policisty M. analyzátor již před druhou dechovou zkouškou signalizoval slabou baterii a po druhé dechové zkoušce se sám vypnul. Jelikož po opětovném zapnutí byl přístroj funkční, byla provedena nová první dechová zkouška. Žalobkyně o ničem z toho nevěděla a dozvěděla se to až v průběhu správního řízení z provedeného dokazování. Pokud žalovaný a potažmo i správní orgán prvního stupně hodnotí dechové zkoušky jako tři po sobě jdoucí, je jejich úvaha nesprávná. Nelze přehlédnout ani pochybení policistů, kteří nese-psali záznam o chybovém hlášení nedostatečné baterie v analyzátoru, jak jim ukládá článek 5 Pracovního postupu č. 114-MP-C008-08. Policisté po zapnutí přístroje měli provést 3 po sobě jdoucí dechové zkoušky.
- 2) Žalobkyně namítla, že úvaha žalovaného, že odchylka větší než 10 % u tří po sobě jdoucích dechových zkoušek zakládá zákonnou povinnost podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, je chybná i po stránce právní. Lékařské vyšetření může být provedeno pouze na základě zákona (viz. článek 4 odst. 1 Listiny základních práva a svobod-dále jen „Listina“). Podzákonné právní předpisy či dokonce opatření, metodické pokyny či instrukce takovou povinnost založit nemohou. S odkazem na ust. § 20 odst. 2 a 3 zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně před škodlivými účinky návykových látek, v platném znění (dále jen „zákon č. 65/2017 Sb.“) žalobkyně namítla, že v daném případě nešlo o situaci, kdy by odmítla dechovou zkoušku, naopak všem dechovým zkouškám se podrobila, a nešlo ani o situaci, kdy by dechovou zkoušku nebylo možné provést nebo dokončit. To, že se výsledky dechové zkoušky lišily o více než 10 %, není zákonem stanovený důvod pro vznik povinnosti podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Navíc tyto odchylky mohou být vysvětlitelné chybným postupem policistů spočívajícím v tom, že nevyčkali s provedením dechových zkoušek 3

minuty od konzumace neperlivé vody před první dechovou zkouškou (správní orgán konzumaci jahod a další konzumaci vody vzal za neprokázané). Žalobkyně tak neměla povinnost založenou zákonem podrobit se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu.

- 3) Pokud jde o výzvu učiněnou policisty, z provedeního dokazování vyplynulo, že jediná výzva, která byla ze strany policistů k lékařskému vyšetření učiněna, je zachycena na videozáznamu.

Dle žalobkyně byl videozáznam zinscenovaný, kdy policisté žalobkyni nesdělili nic k tomu, co podle nich skutkově zakládá povinnost podrobit se lékařskému vyšetření, z jakého zákonného ustanovení taková povinnost vyplývá, jaké sankce jí v případě odmítnutí hrozí a které zákonné ustanovení tyto sankce stanoví. Žalobkyně má za to, že aby se řidič mohl kvalifikovaně rozhodnout, zda se podrobí či nepodrobí dechové zkoušce, musí vědět, z čeho policisté po skutkové i právní stránce tuto povinnost dovozují a rovněž musí vědět, jaké zákonné sankce mu v případě odmítnutí hrozí. Bez takového poučení nelze výzvu policistů k podrobení se lékařskému vyšetření považovat za řádnou a nelze z ní dovozovat právní následky. Absence řádné výzvy včetně potřebného skutkového a právního poučení vylučuje, aby odepření lékařského vyšetření bylo kvalifikováno jako přestupek. Žalobkyně dále uvedla, že pokud by jí policisté řekli, že má povinnost podrobit se lékařskému vyšetření, tak by se mu okamžitě podrobila stejně jako se podrobila všem požadovaným dechovým zkouškám. Po právní stránce tak žalobkyně považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nesprávné zejména z toho důvodu, že neměla povinnost podrobit se lékařskému vyšetření.

- 4) Žalobkyně dále brojila proti neúplnému a tendenčnímu dokazování v průběhu správního řízení. Žalobkyně navrhla výslech L. L., která byla po celou dobu policejního zásahu přítomna, správní orgán I. stupně však tento důkazní návrh zamítl, čímž žalobkyni upřel možnost obhajoby. Správní orgány veškerá tvrzení a důkazy žalobkyně bagatelizovaly a zpochybňovaly, kdežto vše, co tvrdili policisté, bez ohledu na rozpornost jejich tvrzení, považovaly za správné. Žalobkyně vnímá postup správních orgánů jako šikanózní a porušující ústavní právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 Listiny. Žalobkyně má provedené dokazování za neúplné, neboť správní orgán I. stupně neprovedl k důkazu fotografie, které žalobkyně předložila, nevyžádal si od Policie České republiky (dále také „PČR“), příp. od výrobce dechového analyzátoru Alcotest 7510 návod k jeho použití a neprovedl k důkazu pasáž tohoto návodu týkající se toho, jak postupovat v situaci, kdy přístroj signalizuje docházející baterii, popřípadě se sám v důsledku slabé baterie vypne. Nedostatky dokazování vidí také v tom, že si měl správní orgán I. stupně vyžádat si od PČR kamerový záznam zásahu z policejní kamery policisty M., popřípadě sdělení, kdy a kým byl záznam smazán a z jakého důvodu, a zda je takové jednání v souladu se služebním postupem. Dle žalobkyně měl správní orgán I. stupně provést doplňující výslech svědka D. G. a vyžádat si kamerové záznamy z kamer provozovaných Statutárním městem Třinec, které by zachycovaly předmětný policejní zásah. Žalovaný nesprávné skutkové závěry správního orgánu I. stupně akceptoval, ač nemají oporu v provedeném dokazování nebo jsou z důvodu nedostatečného dokazování předčasné.

- 5) Závěrem žalobkyně konstatovala, že po procesní stránce je řízení zatíženo vadou spočívající v tom, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí v době, kdy proti úřední osobě Bc. T. S. byla vznesena námitka podjatosti, o níž v době vydání rozhodnutí nebylo představeným

rozhodnuto. Bc. Stawarczyk nemohl činit žádné úkony v řízení, které nesnesou odkladu, což vydání meritorního rozhodnutí zcela jistě není.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že žalobkyně pouze opakuje námitky, které již byly v řízení vypořádány a které bezvýsledně uplatnila také v podnětu k přezkumu napadeného rozhodnutí. Žalovaný zdůraznil, že povinnost podrobit se orientačnímu vyšetření má každý řidič, přičemž je lze provést namátkově, tj. nemusí k němu být dán žádný zvláštní důvod. Povinnost podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu má pouze řidič, u něhož je důvodná domněnka, že je pod vlivem alkoholu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 5. 2012, čj. 7 As 151/2011-77: *„K orientačnímu vyšetření, které představuje pouze nepatrné omezení svobody pohybu řidiče, např. zastavení vozidla na velmi krátkou dobu a provedení jednoduchého testu přítomnosti alkoholu nebo jiné návykové látky zejména standardizovaným testovacím přístrojem, bez jakéhokoli zásahu do tělesné integrity řidiče, není potřeba žádné důvodné domněnky, zatímco k lékařskému vyšetření, které omezí svobodu pohybu řidiče na delší dobu (více než několik málo jednotek minut), je naopak již nezbytná existence konkrétních skutečností, které vedou k důvodné domněnce, že řidič může být ovlivněn jinou návykovou látkou.“* Dále žalovaný poukázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS, jehož právní věta zní: *„Ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve spojení s § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, již striktně neváže povinnost řidiče podrobit se lékařskému vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, na pozitivní výsledek předchozí dechové zkoušky. Rozhodující podle této právní úpravy je výzva policisty nebo strážníka obecní policie k podstoupení lékařského vyšetření. Taková výzva ovšem může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. Neuposlechnutím takové opodstatněné výzvy se řidič dopouští přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích“.* Žalovaný zdůraznil, že tato judikatura je plně aplikovatelná i za současné právní úpravy.
4. Dále žalovaný uvedl, že v nyní projednávané věci byla důvodná domněnka o ovlivnění žalobkyně alkoholem dána pozitivním výsledkem celkem tří měření v rámci dechové zkoušky, které však nesplňovaly podmínky dané metodikou Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) k měření alkoholu dechovými analyzátory (rozdíl jednotlivých hodnot vyšší než 10 %). Výzva policisty k lékařskému vyšetření nebyla nepodložená, svévolná ani šikanózní, naopak byla učiněna v souladu se zákonem. Nejde tedy o situaci, kdy se odborné lékařské vyšetření neporovede ve smyslu § 20 odst. 3 in fine zákona č. 65/2017 Sb. Skutečnost, že mezi 2. a 3. dechovou zkouškou se dechový analyzátor vypnul z důvodu nedostatečného nabití baterie, dle žalovaného nemění nic na tom, že s žalobkyní byla provedena tři měření. Bez ohledu na to je polemika žalobkyně o počtu provedených měření zcela irrelevantní z hlediska její odpovědnosti za přestupek. Z metodiky ČMI vyplývá, že k získání relevantního výsledku musejí být provedena dvě měření. Jestliže tedy tato dvě měření nesplňují podmínky metodiky (tedy mj. rozdíl hodnot nižší než 10 % jako v dané věci), je v souladu se zákonem vyzvat řidiče k lékařskému vyšetření již po provedení dvou měření. Praxe provádění třetího měření vyplývá pouze z vnitřních instrukcí policie a je zjevně ve prospěch řidiče, nicméně nemá vliv na oprávnění policie vyzvat řidiče k lékařskému vyšetření. Důkazní návrh na

opatření návodu k dechovému analyzátoru a zjištění postupu při vybití baterie je proto nadbytečný, z téhož důvodu je nadbytečný opakovaný výslech svědka D. G.

5. Žalovaný poukázal na skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, kterou naplní řidič, jenž se na výzvu odmítne podrobit lékařskému vyšetření. Podmínkou odpovědnosti za přestupek tedy není předchozí poučení policisty ani o povinnosti se vyšetření podrobit, ani o skutečnosti, že odmítnutím se dopouští přestupku. Tyto skutečnosti je každý řidič povinen znát, neboť vyplývají ze zákona o silničním provozu, jehož znalost je součástí odborné způsobilosti řidiče, přičemž podle § 82 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 3 cit. zákona je řidič podmínku odborné způsobilosti povinen splňovat po celou dobu držení řidičského oprávnění. Dle žalovaného je proto nadbytečný také výslech svědkyně L. L. Tvrzení žalobkyně, že ji policisté naváděli k tomu, aby akceptovala výsledky dechových zkoušek, je zcela nesmyslné, neboť policisté vyzývali žalobkyni k lékařskému vyšetření právě proto, že na základě provedených dechových zkoušek nebylo možné ovlivnění žalobkyně alkoholem prokázat. I kdyby tedy žalobkyně prohlásila, že s výsledky dechových zkoušek souhlasí nebo je jinak (byť konkludentně) akceptovala, nebylo by na základě nich možné uznat žalobkyni vinnou z přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholu. K tvrzení o vlivu požívání vody či jahod na výsledky měření pak žalovaný nad rámec předložil stanovisko ČMI ze dne 2. 12. 2024 vyžádané v obdobném případě, které z opatrnosti navrhl provést jako důkaz. Vyplývá z něj, že zákaz konzumace či kouření před provedením dechové zkoušky je preventivní, přičemž případné poškození by dechový analyzátor signalizoval chybovým hlášením a nemožností měření provést. V posuzovaném případě jsou přitom dechové zkoušky pouze podkladem pro provedení lékařského vyšetření. Vzhledem k opakovaným pozitivním výsledkům celkem tří měření je vyloučeno, aby výsledky byly zásadně ovlivněny konzumací jakýchkoliv potravin, tím méně pitím vody.
6. K dalším důkazním návrhům žalovaný uvedl, že pokud jde o videozáznamy, je jednak z výpovědí policistů zřejmé, že byla zachována pouze ta část videozáznamu, která je součástí spisu, a jednak skutečnost, že žalobkyně byla k odbornému lékařskému vyšetření vyzvána, je prokázána již samotnými svědeckými výpověďmi. Žalobkyně netvrdí, že by existoval kamerový záznam z pouličních kamer, resp. že by se takové kamery v dosahové vzdálenosti nacházely. Za dané situace byl přitom skutkový stav prokázán bez důvodných pochybností a správní orgány neměly důvod opatřovat další důkazy. Videozáznamem z pouliční kamery by, vzhledem k obvyklým vzdálenostem a rozlišení, nebylo možné chování policistů či žalobkyně na místě silniční kontroly prokázat. Ve zbytku žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správnímu orgánu I. stupně byl dne 10. 4. 2024 Policií ČR oznámen přestupek podle zákona o silničním provozu, jehož se měla dopustit dne 29. 3. 2024 žalobkyně. Oznámení přestupku zahrnovalo tyto podklady: úřední záznam o průběhu policejní kontroly, úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití

alkoholických nápojů, výsledky odborného měření na přístroji Dräger Alkotest podepsané žalobkyní, oznámení o přestupku s vyjádřením a podpisem žalobkyně, DVD s kamerovým záznamem o odmítnutí výzvy k lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu žalobkyní, ověřovací list k analyzátoru alkoholu a kalibrační protokol. Řízení bylo zahájeno dne 16. 4. 2024, a to doručením příkazu o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2024 č. j. MMT/28772/2024/DO/ST. Žalobkyně proti příkazu podala prostřednictvím svého právního zástupce odpor, jímž byl příkaz zrušen. Žalobkyně vznesla námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě Bc. T. S. a na jeho postup podala stížnost k žalovanému. O podané námitce rozhodl Bc. J. M. usnesením ze dne 24. 4. 2024 č. j. MMT31511/2024/DO/MA tak, že Bc. S. nevyločil z projednávání a rozhodování ve věci přestupku. Žalobkyně se prostřednictvím svého zástupce dne 2. 5. 2024 proti výše uvedenému usnesení odvolala a vznesla námitku podjatosti Bc. J. M. Správní orgán I. stupně nařídil na den 23. 5. 2024 ústní jednání. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti žalobkyně a jejího zástupce a v jeho rámci byli vyslechnuti jako svědci policisté G. a M. V průběhu ústního jednání byly vzneseny další námitky podjatosti proti úředním osobám, včetně opětovné námitky směřující proti úřední osobě Bc. S. O námitkách podjatosti bylo rozhodnuto usnesením tajemnice Magistrátu města Třince dne 28.6.2024. Na základě provedeného dokazování správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 28. 6. 2024, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku, jehož se měla dopustit tím, že dne 29. 3. 2024 nejméně v čase 13:35 hodin v obci Třinec, na ul. Jablunkovská, poblíž domu č. p. 476, jako účastník silničního provozu, při řízení motorového vozidla zn. Ford Focus, registrační značky X, se po pozitivní dechové zkoušce přes výzvu policisty odmítla podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem. Tímto nedodržela povinnost podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, čímž spáchala úmyslně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Za přestupek byla obviněná uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců, s účinností od data nabytí právní moci rozhodnutí. Dále jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Rozhodnutí ve věci bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 28. 6. 2024 do datové schránky. Dne 12. 7. 2024 bylo podáno blanketní odvolání doplněné podáním ze dne 30. 7. 2024. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

9. U ústního jednání před krajským soudem dne 28. 4. 2025 zástupce žalobkyně setrval na žalobních tvrzeních s důrazem na nutnost zabývat se povahou procesního postupu ČMI a metodiky Ministerstva dopravy ve vztahu k subjektům odlišným od správních orgánů a dále také validitou provedeného měření a vlivem samočinného vypnutí přístroje. Zástupce žalobkyně k důkazu navrhl výslech pracovníka ČMI k výsledkům měření, výslech svědkyně L. L. ke komunikaci mezi žalobkyní a policisty, výslech policisty F. M. k průběhu skutkového děje a podle okolností výslech policisty D. G.
10. Žalovaný v detailní reakci na vyjádření zástupce žalobkyně setrval na své předchozí argumentaci.
11. K provedení navržených důkazů krajský soud nepřistoupil, když dospěl k závěru, že obsah správního spisu je dostatečným podkladem pro soudní přezkum věci. V podrobnostech soud odkazuje na následující vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
12. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f)

nebo g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

13. Podle ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.
14. Podle ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb., orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření je povinna podrobit se osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky vykonává nebo vykonávala činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo jiné osoby nebo poškodit majetek.
15. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítla, že nebyly splněny podmínky nutné k naplnění skutkové podstaty přestupku.
16. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu k naplnění skutkové podstaty zde vymezeného přestupku dojde, jestliže fyzická osoba odmítne podrobit se vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem. Soud se neztotožňuje s názorem žalobkyně, že pro naplnění skutkové podstaty přestupku je nezbytné rovněž kumulativní splnění dalších podmínek, jimiž podle mínění žalobkyně jsou poučení policejním orgánem včetně sdělení skutkových důvodů a hrozby sankce v případě odmítnutí, to vše s uvedením zákonných ustanovení. Tyto „další podmínky“ však nemají oporu v zákoně o silničním provozu, ani v jiném právním předpisu. Zákonnou povinnost podrobit se na výzvu policisty zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, má každý řidič (§ 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu) a tato povinnost není podmíněna žádnými dalšími zákonnými požadavky. Z judikatury plyne, že výzva musí být opodstatněná existencí důvodného podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu (viz. rozsudek NSS sp. zn. 5 As 24/2009), což bylo v posuzované věci naplněno výsledky orientačních dechových zkoušek a dalšími indiciemi (žalobkyně přiznala požití alkoholického nápoje).
17. Pokud jde o námitku žalobkyně vztahující se k vypnutí dechového analyzátoru po druhé zkoušce a jeho opětovnému zapnutí a provedení třetí dechové zkoušky, v čemž spatřuje chybnou úvahu co do počtu provedených zkoušek, žalovaný se se shodnou odvolací námitkou vypořádal na str. 18–19 napadeného rozhodnutí. Krajský soud se s jeho závěry plně ztotožnil a výsledky všech tří zkoušek má za plně akceptovatelné. Žalobkyně v žalobě odkazovanou argumentaci žalovaného nijak konstruktivně nerozporovala. Žalobkyně dle vlastního tvrzení požila alkoholický nápoj a poté (evidentně nikoliv v dostatečném časovém odstupu) řídila motorové vozidlo. Žalobkyně rovněž označila výsledky provedených dechových zkoušek za validní. Skutečnost, že mezi druhou a třetí dechovou zkouškou došlo k samo vypnutí zkušebního přístroje a po vložení nové baterie byla provedena třetí dechová zkouška, považuje soud za irelevantní. Výsledek třetí dechové zkoušky je konzistentní s výsledky předchozích dvou zkoušek, kdy z výsledků všech tří zkoušek je seznatelné, že hladina alkoholu v dechu žalobkyně měla sestupnou tendenci, což plně odpovídá jejímu vlastnímu tvrzení z místa zachycení přestupku, že rozhodného dne v cca 1:30 hod vypila asi jednu lahev 0,7 l prosecca. I kdyby byly provedeny pouze 2 zkoušky, což metodický předpis

umožňuje, na výsledku by to nic nezměnilo, neboť již výsledky prvních dvou zkoušek měly potenciál vyvolat u policistů důvodné podezření, že žalobkyně řídila vozidlo pod vlivem alkoholu.

18. Zcela bez významu je také námitka, že policisté nesepsali záznam o chybovém hlášení přístroje, neboť i pokud by se tím dopustili porušení pracovního postupu, bylo by to bez jakéhokoliv vlivu na výsledky dechových zkoušek či naplnění skutkové podstaty přestupku žalobkyní. První žalobní bod krajský soud neshledal důvodným.
19. V druhém žalobním tvrzení žalobkyně namítla, že nebyla povinna podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu na základě podzákonných právních předpisů, metodického pokynu či instrukce (odchylky naměřených hodnot).
20. Na základě obsahu správního spisu má krajský soud za to, že žalobkyně se mýlí v tom, že lékařské vyšetření po ní bylo požadováno na základě podzákonného právního předpisu či metodického pokynu. Naměřená hladina alkoholu v dechu žalobkyně při porovnání výsledků všech tří zkoušek nebyla z pohledu metodického pokynu akceptovatelná, jak vyhodnotil žalovaný na str. 19 napadeného rozhodnutí. Použití metodiky ve správním řízení aprobejuje usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018 č. j. 2 As 154/2017-44. Krajský soud v nyní souzené věci neshledal žádné skutkové ani právní důvody, pro které by se měl od závěrů odkazované judikatury odchýlit. Policisté na základě výsledků provedených orientačních dechových zkoušek vyzvali žalobkyni k podrobení se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu, neboť výsledky zkoušek u nich vyvolaly důvodné podezření, že žalobkyně pod vlivem alkoholu vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví své nebo jiné osoby, nebo poškodit majetek ve smyslu ust. § 20 odst. 1 písm. a) zák. č. 65/2017 Sb. Povinnost žalobkyně podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu tedy vyplývá z § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 20 odst. 1 písm. a) zák. č. 65/2017 Sb. Výzva tak byla učiněna na základě zákonné úpravy.
21. Žalobní argumentaci opírající se o ust. § 20 odst. 2 a 3 zákona č. 65/2017 Sb. považuje soud za nepřiléhavou. Výklad žalobou označených ustanovení zákona č. 65/2017 Sb. nelze provést izolovaně od ust. § 20 odst. 1 písm. a) téhož zákona, které stanoví, že orientačnímu vyšetření a lékařskému vyšetření je povinna podrobit se osoba, u které je důvodné podezření, že pod vlivem alkoholu vykonává činnost, kterou by mohla ohrozit život nebo zdraví své nebo jiné osoby, nebo poškodit majetek. Ust. § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 65/2017 Sb. tedy klade rovnítko mezi oba druhy vyšetření co do stanovení povinnosti kontrolované osoby podrobit se vyšetření. Toto zákonné ustanovení bylo dle názoru soudu zcela přiléhavě aplikováno v případě žalobkyně, jak již bylo výše uvedeno. Pokud jde o ust. § 20 odst. 2 zákona č. 65/2017, dle názoru soudu je nelze vyložit tak, že by neodmítnutí orientačního vyšetření vylučovalo lékařské vyšetření. Jde o mylnou interpretaci žalobkyně. Označené ustanovení upravuje toliko další postup za specifické situace, kdy je orientační vyšetření povinnou osobou odmítnuto. Pokud jde o ust. § 20 odst. 3 zákona č. 65/2017 Sb., jeho smyslem z pohledu soudu je, že výsledky orientačního vyšetření musí být relevantní, aby nebyl dán důvod k provedení vyšetření lékařského. To však nebyl případ žalobkyně, neboť u ní výsledky orientačních zkoušek nebyly použitelné pro rozpor s metodickými pokyny.
22. V návaznosti na uvedené krajský soud doplňuje, že ve vztahu k opodstatněnosti výzvy vůči žalobkyni má shodně s žalovaným za zcela přiléhavé závěry usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 10. 5. 2016 č. j. 2 As 146/2015-45 citované na str. 21 napadeného rozhodnutí,

přičemž má za to, že odkazovaná judikatura je použitelná i za stávající právní úpravy, neboť ta by v opačném případě postrádala smysl.

23. V další žalobním bodě žalobkyně zpochybnila relevanci samotné výzvy tvrzením o absenci řádného poučení ze strany policistů ohledně skutkového stavu a právní úpravy zakládající povinnost žalobkyně podrobit se výzvě, včetně absence poučení o následcích odmítnutí. Průběh výzvy zachycený na videozáznamu žalobkyně označila za zinscenovaný.
24. Otázkou rozsahu poučovací povinnosti policistů v souvislosti s výzvou k podrobení se lékařskému vyšetření se krajský soud již zabýval v rámci vypořádání prvního žalobního bodu, na něž v plném rozsahu odkazuje (odst. 16 tohoto rozsudku). Ohledně sdělení skutkových a právních důvodů výzvy, včetně poučení řidiče lze rovněž poukázat na obsah formuláře *Oznámení (předání) přestupku (věci)* ze dne 29. 3. 2024, jenž je součástí správního spisu, byl podepsán žalobkyní a obsahuje také její písemné vyjádření k výzvě. Na základě obsahu tohoto oznámení má soud za prokázané, že žalobkyni bylo známo, z čeho ji policisté podezírají, na základě jakých podkladů, na základě jakých právních norem a rovněž byla náležitě seznámena se svými zákonnými povinnostmi. Krajský soud má za to, že obsah tohoto formuláře podává srozumitelným způsobem vyčerpávající informace o skutkovém a právním stavu věci v okamžiku učinění výzvy, včetně poučení žalobkyně.
25. Za skutkově rozhodné z pohledu naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu považuje krajský soud písemné vyjádření žalobkyně v odkazovaném formuláři, kdy napsala: „*Myslela jsem, že už nejsem pod vlivem alkoholu. Odmítám lékařské vyšetření.*“, které jednoznačně prokazuje vůli žalobkyně v okamžiku šetření na místě, resp. v okamžiku učinění výzvy k podrobení se vyšetření. Tvrzení žalobkyně o zinscenování záznamu je nepodložené, a proto vyznívá účelově. Se shodnou odvolací námitkou se žalovaný vypořádal na str. 20 napadeného rozhodnutí a krajský soud se s jeho závěry ztotožnil. Žalobkyně v žalobě argumentaci žalovaného žádným nosným způsobem nerozporovala. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že žalobkyně v okamžiku výzvy znala výsledky dechových zkoušek, přiznala požití alkoholického nápoje a nevyloučila, že by jí nemohla být ovlivněna. Nutno také přihlídnout k všeobecně notoricky známé skutečnosti nulové tolerance alkoholu při řízení vozidla v českém právním řádu. Žalobkyně navíc sama přiznala, kolik alkoholu vypila v pozdních nočních, resp. brzkých ranních hodinách rozhodného dne a jí samotnou domácky provedený alкотest nemá pro výsledky následného měření žádnou relevanci. Soud rovněž zdůrazňuje, že na samotný akt výzvy nelze pohlížet izolovaně, nelze jej vytrhnout z kontextu předchozí části policejní kontroly, jak se snaží učinit žalobkyně. Žalobkyně byla v době spáchání skutku zletilá, svéprávná, byla držitelkou řidičského oprávnění, byť krátce, a proto si musela být vědoma povinností řidiče, mezi něž patří podrobit se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu za situace, kdy je k němu vyzván z důvodu podezření z řízení pod vlivem alkoholu.
26. Krajský soud uzavírá, že výzva policistů, aby se žalobkyně podrobila lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu, byla provedena v souladu se zákonem a žalobkyně jejím odmítnutím naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Krajský soud neshledal třetí žalobní bod důvodným.
27. V další části žaloby žalobkyně brojila proti neúplnému dokazování.

28. Žalobkyně namítla neprovedení důkazu výsledkem L. L., která byla její komunikací s policisty přítomna, v čemž spatřuje upření možnosti obhajoby.
29. Výsledek L. L. byl vyhodnocen jako nadbytečný již prvostupňovým správním orgánem rozhodnutím (str. 7 rozhodnutí) a žalobkyně v žalobě neuvedla nic, co by tento závěr zpochybnilo. Vyhodnocení správních orgánů o nadbytečnosti tohoto důkazu má soud za situace, kdy žalobkyně do oznámení o přestupku napsala, že si myslela, že již není pod vlivem alkoholu a lékařské vyšetření odmítá, za opodstatněné.
30. Žalobkyně dále namítla, že správní orgán I. stupně nevyhodnotil fotografie, které předložila ve správním řízení.
31. Toto tvrzení je v rozporu s obsahem prvostupňového rozhodnutí, v němž správní orgán prvního stupně fotografie předložené žalobkyní k důkazu vyhodnotil na str. 7. Také žalovaný na str. 21 v odst. 2 a 3 napadeného rozhodnutí fotografie popsal a zároveň vyhodnotil. Pokud žalobkyně dále v žalobě namítla, že správní orgány fotografie znevěrohodnily co do času jejich pořízení, což žalobkyně považuje za šikanózní, a rozporné s právem na spravedlivý proces, pak soud konstatuje, že žalobkyně v žalobě vytrhuje z kontextu napadeného rozhodnutí určité segmenty odůvodnění, kterým pak připisuje význam, jenž nemají. Opomenula tak zcela, že žalovaný na základě vyhodnocení fotografií jako důkazu dospěl k závěru, že konzumace jahod žalobkyní, navíc neprokázaná, je ve vztahu k naplnění skutkové podstaty přestupku zcela irrelevantní. S tímto závěrem se krajský soud plně ztotožňuje, a proto také pro nadbytečnost neprovedl žalovaným navržený důkaz stanoviskem ČMI ze dne 2. 12. 2024 k vlivu konzumace či kouření před provedením dechové zkoušky, ani žalobkyní navržený důkaz výsledkem pracovníka ČMI k výsledkům měření.
32. Pokud jde o požadavek doplňujícího výsledku policisty G. k nedostatečnosti analyzátoru dechu a vyžádání návodu k používání dechového přístroje, také s tím se vypořádal již správní orgán prvního stupně na str. 7 svého rozhodnutí, což žalovaný plně aproboval. Krajský soud již výše v tomto rozsudku uvedl, že otázku nedostatečnosti analyzátoru v průběhu třetí dechové zkoušky považuje za právně bezvýznamnou, bez jakékoliv možnosti dopadu na naplnění skutkové podstaty přestupku žalobkyní, neboť k pochybnostem policistů, jež vedly k výzvě k podrobení se lékařskému vyšetření s odběrem biologického materiálu, zcela postačovaly výsledky 2 prvních orientačních dechových zkoušek a sdělení žalobkyně o požití alkoholického nápoje.
33. Žalobkyně se dále domáhala vyžádání záznamů z městských kamer a z policejní kamery.
34. Krajský soud se také ve vztahu k těmto důkazním návrhům ztotožňuje se stanoviskem správních orgánů obou stupňů, že jde o důkazy nadbytečné, neboť protiprávní jednání žalobkyně bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno. Krajskému soudu uniká význam záznamů z městských kamer, jejichž existence je toliko hypotetická, pro posouzení skutečnosti, že žalobkyně odmítla na výzvu se podrobit lékařskému vyšetření. K záznamu z policejní kamery oba policisté shodně vypověděli, že byl smazán v rámci běžného úředního postupu. Šlo tedy o důkaz, jenž v průběhu správního řízení objektivně neexistoval.
35. Krajský soud pro úplnost podotýká, že pokud se žalovaný s některými otázkami vypořádal toliko převzetím či osvojením závěrů správního orgánu I. stupně, postupoval v souladu s ustálenou rozhodovací praxí NSS i s právní doktrínou, že řízení před správním orgánem I. a II. stupně tvoří jeden celek. Zásadou jednoty správního řízení se zabývaly např. rozsudky NSS sp. zn. 6 Ads 134/2012, sp. zn. 6 As 161/2013 nebo sp. zn. 2 Ads 171/2019.

36. Krajský soud uzavírá, že má shodně se správními orgány obou stupňů za to, že v posuzované věci byl skutkový stav zjištěn řádně a dostatečně a podklady shromážděné ve správním spise bez jakýchkoliv pochybností prokazují, že se žalobkyně předmětného přestupku dopustila. Proto také neshledal důvod k opětovnému výsledk policisty M. navrženému u jednání před krajským soudem. Také čtvrtý žalobní bod shledal soud nedůvodným.
37. V posledním žalobním tvrzení žalobkyně namítla procesní vadu řízení, spočívající v tom, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí v době, kdy o námitce vznesené žalobkyní proti úřední osobě Bc. T. S. nebylo dosud představeným rozhodnuto. Proto Bc. S. nemohl činit žádné úkony v řízení, které nesou odkladu.
38. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že usnesení o námitce podjatosti Bc. S. a dalších osob bylo vydáno tajemnicí Magistrátu města Třince dne 28. 6. 2024 a téhož dne bylo doručeno zástupci žalobkyně do datové schránky. Prvostupňové meritorní rozhodnutí bylo vydáno rovněž dne 28. 6. 2024 a doručeno do datové schránky zástupce žalobkyně pár minut po doručení usnesení o námitce podjatosti.
39. V souladu s relevantní judikaturou NSS správní orgán může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít nanámitku podjatosti jiný názor (rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2012 č. j. 1 As 55/2012-32).
40. Nelze sice označit za standardní, aby rozhodnutí o námitce podjatosti a meritorní rozhodnutí byla vydána ve stejný den, krajský soud však neshledává, že by tento postup byl v rozporu s uvedeným judikátem NSS, ani že by jím byla žalobkyně jakkoliv zkrácena na svých právech. Žalobkyně mohla jak proti usnesení, tak proti rozhodnutí podat odvolání, čehož také využila a o těchto odvoláních bylo řádně rozhodnuto. K tomu lze poukázat také na rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020 č. j. 8 As 127/2018-50, v němž NSS vyslovil, že správní orgán je ve smyslu ust. § 14 odst. 2 správního řádu povinen vyčkat rozhodnutí představeného o námitce a pokud tak neučiní, jedná se o vadu řízení. Tato vada však může mít vliv na zákonnost rozhodnutí pouze tehdy, pokud daná námitka měla skutečně vyvolat postup podle § 14 odst. 2 správního řádu bez ohledu na to, jak o ní uvažoval správní orgán. Závěr o důvodnosti srozumitelnosti či smysluplnosti je oprávněn učinit i soud při přezkumu konečného správního rozhodnutí.
41. Ačkoliv v daném případě rozhodnutí o námitce podjatosti předcházelo vydání meritorního rozhodnutí, je časový rozdíl mezi těmito úkony správních orgánů natolik minimální, že se soud způsobem vypořádání této námítky rovněž zabýval a její důvodnost neshledal, když se s argumentací uvedenou v usnesení tajemnice Magistrátu města Třince v části vztahující se k podjatosti Bc. S. ztotožnil. Lze poukázat také na závěry rozsudku NSS ze dne 12. 6. 2019 č. j. 2 As 125/2018-46, bod 13.
42. V nyní posuzované věci o přestupku žalobkyně rozhodovala úřední osoba, která nebyla vyloučena z vedení a rozhodování v řízení, jak plyne z usnesení o rozhodnutí o námitce podjatosti. Proti tomuto závěru se žalobkyně v žalobě neohradila, namítala pouze, že meritorní rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy o námitce podjatosti nebylo představeným rozhodnuto, což se dle obsahu správního spisu nezakládá na pravdě. Ani tuto procesní námitku proto krajský soud neshledal důvodnou.
43. Krajský soud uzavírá, obsah správního spisu je dostatečným podkladem pro závěr, že se žalobkyně dopustila rozporovaného skutku a správní orgány nepochybily, pokud na základě

provedených důkazů rozhodly o její vině. Výhrady žalobkyně ke zjištění skutkového stavu a vypořádání jejích námitek vyhodnotil krajský soud jako nedůvodné. Ve věci nedošlo k porušení zásady *in dubio pro reo*, která se uplatní v případě, kdy jsou o vině obviněného důvodné pochybnosti, ty v posuzované věci nenastaly, vina byla žalobkyni prokázána.

44. Soud neshledal důvody, pro které by bylo na místě žalobě vyhovět, a proto žalobu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 6. května 2025

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně